

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2020 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa R. D. przeciwko Miastu Ł.- Zarządowi Dróg i (...) w Ł. o zapłatę:

1. oddalił powództwo;

1. zasądził od R. D. na rzecz Miasta Ł.- Zarządu Dróg i (...) w Ł. kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art 415 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że (i) Regulamin Strefy Płatnego Parkowania stosowany przez Pozwanego pozwalający na poinformowanie użytkownika pojazdu (Powoda) o nieopłaconym postoju wyłącznie przez dokonanie zapisu danych do raportu kontroli bez wypisania zawiadomienia i umieszczenia go za wycieraczką stanowi o skutecznym poinformowaniu użytkownika pojazdu o nieopłaconym postoju - podczas gdy użytkownik pojazdu z definicji nie zostaje w ten sposób zawiadomiony o wystawieniu wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej, a skoro sam Pozwany zaleca, aby dowód uiszczenia opłaty umieszczać w widocznym miejscu za szybą niezwłocznie po zaparkowaniu pojazdu, to tym bardziej winien umieszczać za wycieraczką wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej; (ii) zaniechanie przez kontrolera skutecznego poinformowania Powoda o wystawieniu wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej przez umieszczenie go za wycieraczką pojazdu, w wyniku czego Powód został obciążony dodatkową kwotą 86,10 zł, nie było bezprawne - podczas gdy zaniechanie umieszczenia wezwania stanowi o lekkomyślności i rażącym niedbalstwie Pozwanego, tym bardziej, że sam Pozwany oczekuje niezwłocznego umieszczania dowodów uiszczenia opłaty za postój w widocznym miejscu za przednią szybą;

2. nierozpoznanie istoty sprawy, polegające na zaniechaniu dokonania oceny prawidłowości lub nieprawidłowości stosowania przez Pozwanego fikeji zawiadomienia użytkownika pojazdu o wystawieniu wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej w sytuacji, w której dokonujący kontroli nie umieszcza za szybą pojazdu wezwania, a jedynie dokonuje zapisu danych do raportu z kontroli w wewnętrznym systemie Pozwanego.

Wobec podniesionych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

A pelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia, nie budzą żadnych wątpliwości. Stąd te ustalenia, jak i poczynione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wywody prawne Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Sąd odwoławczy w pierwszej kolejności odniósł się do podnoszonego przez powoda nie rozpoznania istoty sprawy.

Pojęcie „istoty sprawy”, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialno-prawnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy. W szczególności chodzi zaś tutaj o różnego rodzaju zaniedbania, które w ogólnym rozrachunku polegają na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy

żądania albo pominięciu merytorycznych zarzutów stron przy jednoczesnym bezpodstawnym przyjęciu, że istnieje przesłanka materialno-prawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 1936 r., C 1839/36, Zb. Orz. 1936, poz. 315; postanowienia SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, opubl. OSNC Nr 1/1999 poz. 22; z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, opubl. baza prawna LEX Nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, opubl. baza prawna LEX Nr 519260 oraz wyroki SN z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, opubl. OSP Nr 3/2003 poz. 36; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, opubl. baza prawna LEX Nr 178635.; z dnia 12 listopada 2007 r., I PK 140/07, opubl. OSNP Nr 1-2/2009 poz. 2 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 r., I ACa 209/06, opubl. baza prawna LEX nr 516551 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. I ACa 486/12). Inaczej mówiąc „nierozpoznanie istoty sprawy” oznacza uchybienie procesowe sądu I instancji polegające na całkowitym zaniechaniu wyjaśnienia istoty lub treści spornego stosunku prawnego, przez co rozumie się nie wniknięcie w podstawę merytoryczną dochodzonego roszczenia, a w konsekwencji pominięcie tej podstawy przy rozstrzyganiu sprawy. Oceny, czy Sąd I instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się zaś na podstawie analizy żądań pozwu, stanowisk stron i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny zbadał sprawę, dokonał jej analizy i na podstawie zebranego materiału dowodowego wydał rozstrzygnięcie odnoszące się do istoty sprawy. Wbrew przekonaniu skarżącego, rzeczą Sądu nie było badanie prawidłowości lub nieprawidłowości stosowania fikcji zawiadomienia użytkownika pojazdu o wystawieniu wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej poprzez dokonanie zapisu danych do raportu z kontroli w wewnętrznym systemie pozwanego. Sąd natomiast szczegółowo odniósł się do kwestii legalności i braku bezprawności w działaniu pozwanego.

Zatem wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Stawiany przez apelującego zarzut obrazy przepisu art. 415 k.c. należy uznać za nietrafny.

Jak prawidłowo wskazał Sąd I instancji, obowiązek uiszczenia opłaty za postój pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania jest obowiązkiem wynikającym z mocy prawa i wydanej z jej upoważnienia uchwały rady miasta, stanowiącej akt prawa miejscowego, obowiązujący każdego, na obszarze działania organu, który je ustanowił. W przypadku postoju samochodu bez uiszczenia opłaty za parkowanie, ustawowym obowiązkiem nałożonym na kierującego pojazdem jest wniesienie określonej przez uchwałę Rady Miasta opłaty dodatkowej. W tym miejscu należy podkreślić, czego zdaje się nie dostrzegać skarżący, że obowiązek ten wynika wprost z ustawy i wydanych na jej podstawie aktów prawa miejscowego, zatem w przypadku postoju pojazdu w strefie płatnego parkowania nie jest wymagane wydanie jakiegokolwiek indywidualnej decyzji w stosunku do właściciela pojazdu określającej obowiązek, jak również wysokość opłaty parkingowej bądź opłaty dodatkowej. Wbrew twierdzeniom apelującego, ustawowego obowiązku poniesienia opłaty dodatkowej za postój w strefie płatnego parkowania nie można uzależnić od przeprowadzenia kontroli pojazdu i wystawienia wezwania do poniesienia opłaty. Takie rozumienie przepisu przeczyłoby intencji ustawodawcy i prowadziło do sytuacji, w której uiszczenie opłaty za postój bądź opłaty dodatkowej byłoby zależne od przeprowadzenia kontroli i wezwania do jej wniesienia, co w praktyce oznaczałoby, iż opłaty te ponosiliby jedynie „przyłapani” kierowcy.

W niniejszej sprawie bezsprzecznym jest, że powód zaparkował pojazd w strefie płatnego parkowania, która była należycie oznaczona, jednakże nie uiszczył wymaganej przepisami opłaty za postój. Z tych względów powód już w chwili nieuiszczenia opłaty za postój był zobligowany przepisami prawa do poniesienia opłaty dodatkowej, bez konieczności wydania jakiegokolwiek innej decyzji w tym zakresie. Powód temu obowiązkowi nie sprostał. Niemniej, przepisy Regulaminu strefy płatnego parkowania pojazdów samochodowych na drogach publicznych w Ł. w § 7 Regulamin w § 7 przewidują, że w przypadku stwierdzenia przez kontrolera faktu parkowania w Strefie bez uiszczonych opłaty albo przekroczenia limitu czasu wskazanego na bilecie parkingowym kontroler wystawia wezwanie, które musi zawierać wskazanie dnia, godziny i minuty jego wystawienia oraz umieszcza je na przedniej szybie pojazdu za wycieraczką lub dokonuje zapisu danych do raportu z kontroli w systemie elektronicznym rejestrującym opłaty dodatkowe;

raport z kontroli dostarczany jest przez operatora pocztowego osobie, na którą zarejestrowany jest pojazd. Przepisy przewidują zatem dwie możliwości powiadomienia właściciela pojazdu o przeprowadzeniu kontroli i wezwaniu do zapłaty nieuiszczonej opłaty dodatkowej, które są alternatywnie i w równej mierze skuteczne. W niniejszej sprawie kontroler nie skorzystał z możliwości umieszczenia wezwania za wycieraczką, odnotował natomiast kontrolę w raporcie w systemie elektronicznym, w konsekwencji czego po uzyskaniu informacji o użytkowniku pojazdu, został on zawiadomiony o przeprowadzonej kontroli i wezwaniu do uiszczenia opłaty. Należy jednak wskazać, iż wezwanie to stanowiło w pewnym sensie jedynie przypomnienie o konieczności poniesienia opłaty, która wynika z mocy prawa, nie rodzi natomiast sama w sobie skutków prawnych.

Nieskorzystanie przez kontrolera pozwanego z możliwości pozostawienia wezwania za wycieraczką samochodu w żadnej mierze nie stanowi o jego lekkomyślności czy rażącym niedbalstwie. Jak bowiem wskazano, wezwanie to jest bez znaczenia dla obowiązku poniesienia opłaty, która wynika z przepisów ustawy. To powodowi można zarzucić niedbalstwo, przejawiające się w zlekceważeniu ustawowego obowiązku poniesienia opłaty w strefie płatnego parkowania, a w przypadku jej nieuiszczenia, braku zapłaty opłaty dodatkowej i pozostawienia w widocznym miejscu potwierdzenia jej uiszczenia.

Na marginesie należy jedynie wskazać, iż pozostawienie wezwania za wycieraczką samochodu nie zawsze jest możliwe, a także nawet w przypadku jego pozostawienia nie zawsze może dotrzeć do adresata. Wezwanie ma bowiem formę papierową, nieodporną na czynniki atmosferyczne, działanie osób trzecich, zatem może ulec zniszczeniu, jak również zostać wyjęte zza wycieraczki przez nieuprawnione osoby. Choćby z tego względu pozostawienie wezwania za wycieraczką samochodu nie może być jedyną dopuszczalną metodą powiadomienia kierowcy o przeprowadzeniu kontroli.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, że wywiedziona przez powoda apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c..